

Малко ли бѣха уморени отъ дългото пѣтуване? Нали малко остана да обърнатъ колата?

— Не вѣрвахъ, че ще бѣде тъй уморително, — рече дѣсното конче, което задрѣмваше вече.

— Да, да! особено цвиленето! — рече лѣвото и заспа.

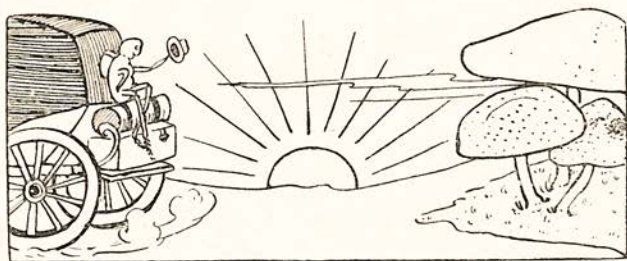
Колата пъкъ бѣ останала съвсѣмъ сама вънъ подъ блѣскавото нощно небе и сънуваше.

Звѣздитѣ се оглеждаха въ хубавия и лъскавъ лакъ, а лжчитѣ на мѣсечко седнаха на капрата и рекоха:

— Дий! сега ние сме кочиящътъ; накждѣ да караме?

Едно чираче, което тъкмо що минаваше, видѣ туй.

— Мога ли да се отбия тука? — попита то учтиво, ала никой не му отговори. То се заврѣ въ червената баля отзадъ файтона и спа цѣла нощъ — спа чудесно и сънува, че е турски султанъ и пѣтува слѣдъ сватба. А то бѣ малка бълха — съ извинение — истинска малка бълха, която бѣ тръгнала да пѣтува.

Кога се събуди заранѣта, колата бѣ отколѣ потеглила. Бръмбарѣтъ плющѣше съ камшикъ, конетѣ цвилѣха, а колелцата весело подрускваха изъ равния пѣтъ.

А вжтрѣ седѣха Великденчето и Свѣтулката и се току милваха, а отзадъ седѣше малкото чираче на червената привързана баля и люлѣеше крака. Тѣй то прѣмина цѣлия пѣтъ.

Но кой ли го пъкъ видѣ?